

Nguyễn Thế Duyên

Con tim không cần lý lẽ

Tôi học cùng với con gái của anh. Một cô gái lanh lợi, thông minh nhưng gầy yếu. Ngay trong những ngày đầu tiên nhập học tôi đã chú ý ngay đến Nga, tên con gái anh. Tôi cũng không hiểu vì sao. Vì duyên phận hay vì bộ quần áo quá bình dị của nó mặc dù nó là người Hà Nội.

-Tớ là Hà, học ở trường chuyên sư phạm. Còn cậu?

Tôi tự giới thiệu khi ngồi xuống cạnh nó. Nó ngần ngại một lúc mới trả lời không biết là do bộ quần áo rất mới của tôi hay vì cái trường chuyên sư phạm mà tôi học .

-Tớ là Nga, học ở trường Việt Đức.

Đến giờ nghỉ, tôi kéo nó ra hàng sinh tố. Nó từ chối, nhưng tôi cứ thế túm lấy tay nó kéo đi. Chúng tôi ngồi xuống ghế, tôi hỏi nó

-Cậu uống gì? Sinh tố bơ hay sinh tố xoài?

-Cho tớ một cốc trà đá

Nó nói với một giọng rất kém tự tin

-Cái gì? –Tôi kêu lên. –Đầu óc cậu có vấn đề à? Ai lại đi uống trà đá.

Nó ngẩng lên, nhìn thẳng vào tôi. Vẻ kém tự tin của nó mất hẳn. Nó trả lời tôi bằng một giọng rất bình thản

-Tớ không có tiền để uống sinh tố.

Nhìn ánh mắt bình thản của nó, tôi bỗng cảm thấy xấu hổ. Nhà tôi giàu có. Bố mẹ tôi đều là sĩ quan cấp tá trong ngành công an. Đáng lẽ tôi phải hiểu rằng không phải gia đình nào cũng như gia đình tôi. Lẽ ra tôi không nên kéo nó ra đây để làm cho nó phải lâm vào một tình thế khó xử như thế này. Nhìn ánh mắt nó, tôi biết nếu tôi nói tôi mời thì nhất định nó sẽ không nhận. Tôi bảo bà chủ quán.

-Bà cho cháu hai cốc trà đá.

Nó nhìn tôi, định nói một câu gì đó nhưng rồi lại thôi. Chúng tôi uống nước, lúc trả tiền, nó nhanh nhẹn móc tiền ra tranh trả. Tôi cũng không tranh trả tiền với nó.

Thế là từ đấy chúng tôi thân nhau. Ở Nga có những thứ lạ lắm mà chúng tôi không có, đặc biệt là sự khao khát vươn lên đến kỳ lạ và sự tự trọng nhiều khi đến mức cực đoan. Tôi vẫn thường nghĩ. Tại nhà nó nghèo, vì muốn thoát khỏi cảnh nghèo, và vì nó không muốn người khác coi thường mình nên nó mới thế. Một lần tôi bảo nó

- Việc gì mà cậu phải học như điên thế. Chơi đi đã. Khó nhất là vào được trường đại học thì đạt được rồi. Vào được khắc ra được. Cậu có thấy ai không ra được trường chưa?

Nó bảo tôi

-Bố tớ bảo : “Làm người chỉ nên trông chờ vào chính mình. Chỉ có một cây gậy có thể làm cột chống cho con suốt cả cuộc đời đó là tri thức”

Nó nói câu “Bố tớ bảo” một cách đầy tự hào và tin tưởng làm cho tôi thấy chạnh lòng. Bố mẹ tôi cho tôi tất cả mọi thứ nhưng lại chẳng bao giờ cho tôi

những lời khuyên bảo. Tôi hỏi nó.

-Câu với bố cậu hay nói chuyện với nhau lắm à?

-Ừ! Nhiều khi hai bố con tớ ngồi nói chuyện đến một hai giờ sáng mới đi ngủ.

-Thế mà mẹ cậu không kêu à?

-Mẹ tớ mất rồi.

Mặt nó buồn xo. Tôi bỗng thấy thương nó quá và trong tôi bỗng len lên một ý nghĩ muốn gặp anh.

Mãi đến tận cuối năm thứ ba tôi mới có dịp đến nhà nó, một ngôi nhà nằm sâu trong một ngõ nhỏ ngoài bờ sông. Tôi gõ cửa, anh ra mở cửa cho tôi.

-Cháu chào bác. Nga có nhà không hả bác.

Tôi chào hỏi rất tự nhiên như là tôi đã đến đây nhiều lần rồi. Có lẽ là tại nó đã kể với tôi quá nhiều về bố nó nên tôi mới có cảm giác thân thuộc đến vậy.

-Cháu là Hà có phải không? Vào đi cháu. Nó đi dạy học khoảng nửa tiếng nữa nó mới về.

Chắc nó cũng kể rất nhiều về tôi với bố nó. Tôi đoán vậy. Tôi vào trong nhà. Nhà thoáng mát nhưng bừa bộn là bừa. Giữa nhà, một cái điều hòa đang tháo tung. Dụng cụ vứt khắp nơi cùng chôn. Anh hình như không để ý đến cái bừa bộn ấy, kéo ghế bảo tôi ngồi, anh pha nước. Tôi thấy trên bàn để cuốn “Tuyển tập thơ Nguyễn Bính”. Tiện tay, tôi mở cuốn sách và thấy ngay một bài thơ chỉ có độc hai câu:

Tình em như hoa cỏ may

Một chiều cả gió bám đầy áo anh

Ở phía dưới bài thơ có hai chữ chắc là của anh viết bằng bút chì “Tuyệt vời”

-Bài thơ thế này mà bác cũng bảo là tuyệt vời. Cháu chẳng thấy bài thơ này có gì hay cả.

Đang rót nước, anh dừng lại nghiêng nghiêng cái đầu nhìn tôi. Ánh mắt của anh như cười cười

-Bác hỏi cháu nhé. Nếu như về sau này cháu chẳng may gặp một hoạn nạn nào đó mà mọi người thân đã rời bỏ cháu. Cháu bị đổ vỡ không còn muốn sống nữa. Cháu ra cầu Long Biên định nhảy xuống sông tự tử thì có một người giữ cháu lại và bảo rằng “Đừng như thế ! em còn có anh” thì cháu thấy thế nào?

-Ôi! –Tôi kêu lên –Làm sao cháu có thể được sống trong những phút thần thoại như thế!

Anh cười.

-Thế là cháu đã cảm thụ được bài thơ rồi đấy.

Tôi ngăn người ra. Ừ nhỉ! Nếu đúng là như thế thì bài thơ thật là tuyệt vời.

-Tức là khi đọc một bài thơ mình phải tưởng tượng ra một điều gì đó há bác?

Anh gật đầu.

-Gần như là như thế. Có những câu thơ thoáng đọc, thấy nó rất bình thường nhưng nếu ta tìm ra một văn cảnh để minh họa được cho câu thơ ấy ta sẽ thấy câu thơ chọt bùng lên lung linh như một huyền thoại. –Tôi nhìn vào mắt anh, gương mặt anh bỗng như đang chìm đắm vào một chốn xa xăm nào đó. –cháu thấy không? Người ta thường ví tình yêu với hoa Hồng, một loại hoa vừa có hương , vừa có sắc. Chỉ riêng có Nguyễn Bính ví tình yêu với hoa cỏ may, một loài hoa không hương, không sắc và nhỏ bé. Nó như

tình yêu kín đáo của cô gái Việt. Có thể chàng trai không nhận ra tình yêu ấy, Nhưng rồi một chiều cả gió, lúc cuộc đời chàng trai gặp hoạn nạn chàng mới nhận ra rằng mình đã và đang được sống trong một tình yêu. Đây chính là tâm hồn Việt của những cô gái Việt đầy châu ả. Phương tây không thể có một tình yêu như thế.

Anh như chợt bừng tỉnh. Anh cười, nụ cười có vẻ ngượng ngượng. Anh rót nước ra chén.

-Cháu uống nước đi

Đúng lúc ấy thì cái Nga về. Nhìn thấy quyển thơ ở trên bàn, nó hỏi tôi.

-Mày đang nói chuyện về thơ với bố tao đấy à? –Nó cười –Khổ thân mày rồi. Nói chuyện thơ với bố tao thì đến sang năm cũng không hết. Người ta quan tâm đến kiếm tiền thì bố tao lại quan tâm đến thơ. Nhều hôm, đang dịch kiếm tiền thì bố tao lại đọc cho tao nghe một bài thơ cụ vừa viết rồi bảo tao nhận xét. Tao đang phát rồ lên vì thơ đấy. Mà hôm nay mày ở lại đây ăn cơm nhé.

-Bác cũng làm thơ nữa ả? –Tôi reo lên. –Bác đọc cho cháu nghe một bài đi

-Cháu đừng nghe cái mồm nó. Thôi hai đứa đi thôi cơm đi bác tranh thủ sửa cái điều hòa .

Hai chúng tôi ra ngoài sân làm cơm. Con Nga nói nhỏ với tôi

- Bố tao ngượng đấy. Nhưng bố tao làm thơ hay lắm.

*

*

*

Đến hết học kỳ một của năm cuối cùng, cũng như tất cả những sinh viên khác, tôi bắt đầu phải nghĩ đến việc mình sẽ làm gì sau khi ra trường. Không giống như các bạn bè trong lớp, tôi có nhiều sự lựa chọn. Bố mẹ tôi bảo.

-Ra trường, con nên xin về bộ công an. Công việc ổn định, Thu nhập lại cao.

Tôi “Vâng” nhưng thực ra trong bụng tôi cũng không thích lắm. Trong tôi là một sự giằng xé giữa cái bay bổng của tuổi trẻ và cái thực dụng của thời cuộc. Tôi học giỏi, xinh đẹp và gia đình có quyền thế. Nếu tôi chỉ ngả về phía thực dụng của cuộc đời thì đời tôi chắc chắn chẳng có gì phải lo nghĩ nhưng khổ thân tôi, từ khi gặp anh, anh đã chấp cánh cho những ước mơ tuổi trẻ của tôi bay lên. Có lần, khi nói chuyện với anh về ước mơ, anh đã bảo tôi.

-Con người phải có một ước mơ cháy bỏng để cả cuộc đời mình phấn đấu thực hiện bằng được ước mơ ấy.

-Thế nếu cả đời không thực hiện nổi ước mơ ấy thì sao hả bác?

Tôi hỏi. Anh trầm ngâm suy nghĩ một lúc rất lâu rồi mới rụt rè trả lời. Tôi không hiểu vì sao anh lại rụt rè khi nói câu này? Anh không tự tin vào điều mình nói hay không muốn để cho cái suy nghĩ mà mọi người ai cũng cho là lắm cảm, ngược với thời đại ngấm vào trong tôi?

-Không sao cả. Có thể cả cuộc đời không thể thực hiện được ước mơ ấy nhưng nó sẽ làm ta sống có ý nghĩa trong suốt cả cuộc đời. Nó sẽ nâng ta dậy khi ta vấp ngã. Nó làm ta cười trong những hoàn cảnh mà ai cũng tưởng là ta sẽ khóc. -Nói đến đây, anh dừng lại, khẽ cốc lên đầu tôi một cái rồi nói tiếp. -Mà này! Cháu nên nhớ mơ ước khác với hoang tưởng đấy nhé.

Anh làm tôi kinh ngạc. Bây giờ thì tôi hiểu : Tại sao anh vẫn thấy vui vẻ với

cuộc sống có thể gọi là nghèo của anh.

-Thế ước mơ của bác là gì ạ?

-Bác muốn đến cuối cuộc đời mình có thể in được một vài cuốn sách.

-Cháu đọc trên mạng thấy truyện của bác rất hay, rất nhiều người thích.

Sao bác không mang đến nhà xuất bản?

-Thế cháu có thích không?

-Có! Cháu cũng rất thích

Gương mặt anh đượm buồn. Lần đầu tiên tôi thấy anh buồn

-Tiền cháu ạ. –Anh hơi nhếch mép cười và chậm chậm đọc hai câu thơ:

Khi mê tiền chỉ là tiền

Tỉnh rồi mới biết trong tiền có tâm.

Giọng anh trầm xuống, đau đớn, chua xót khiến tôi rớt nước mắt.

-Những lúc như thế này, bác có thấy hối hận cho những ngày xa xưa của mình không ạ?

Nghe tôi hỏi anh giật mình.

-Tại sao cháu lại hỏi như vậy?

Tôi cười. Mắt tôi ánh lên một tia sáng như muốn nói “Em biết về anh nhiều hơn những gì anh tưởng”

-Cháu biết , ngày xưa bác đã từ bỏ con đường quan chức để chọn văn chương.

-Không phải. –Anh xua tay –Phải nói thế này mới đúng :Ngày xưa, văn chương đã ngăn không cho bác theo con đường quan chức. Văn chương đã dạy cho bác biết xấu hổ.

Tôi im lặng, không khỏi chạnh lòng nghĩ về bố mẹ mình. Nhà tôi giàu có

hơn anh biết bao nhiêu nhưng tôi biết, sự giàu có ấy không phải vì tiền lương của bố mẹ tôi mà vì những cái ngoắt ngoéo mà tôi không biết. Còn anh, tôi biết, anh sẽ giàu hơn nhà tôi rất nhiều nếu như anh không biết xấu hổ. Anh làm giám đốc một công ty lớn từ khi còn rất trẻ.

-Thế bác nghĩ rằng văn chương làm người ta tỉnh con mê?

Anh lắc đầu.

-Không! Bác không nghĩ thế. Nhưng cháu có thấy không Văn chương với vận nước luôn luôn gắn chặt với nhau. Khi nào vận nước lên văn chương sẽ sôi nổi, hào hùng như thời Hồng đức, thời Trần hay thời chống Mỹ chẳng hạn. Còn khi vận nước đi xuống như thời Lê Ngọa Triều hay Lê Chiêu Thống chẳng bao giờ có một tác phẩm văn chương nào ra hồn.

Tôi rất ít được gặp anh nhưng sau mỗi lần được gặp anh con người tôi lại thay đổi đi một ít. Đôi cánh mơ ước của tôi rộng thêm ra, tôi bay cao hơn với những ước mơ ấy và còn một cái gì đó nữa mà tôi không rõ cứ nâng bổng tôi lên một cách diệu kỳ. Tôi quyết định không vào công an như ý kiến của bố mẹ tôi vì tôi biết anh không thích. Sang đến học kỳ hai của năm cuối cùng tôi xin đi làm bán thời gian cho một công ty nước ngoài với mong muốn kiếm được một chút ít kinh nghiệm để sau này ra trường có thể dễ dàng tìm việc hơn. Cũng chính vì thế mà tôi học sa sút hẳn. Có lẽ cái Nga nó nói với anh nên anh biết được việc này. Một hôm nó bảo với tôi.

-Bố tớ bảo cậu chủ nhật này đến nhà, bố tớ bảo cái gì ấy.

Chủ nhật tuần ấy, tôi đến nhà anh, ba chúng tôi cùng ngồi nói chuyện. Anh hỏi tôi.

-Bác nghe Nga nó nói dạo này cháu đi làm thêm nên học hành sa sút hẳn. Đúng vậy không? Sao cháu phải đi làm? Cháu thiếu tiền à?

Tôi lườm cái Nga một cái, bụng thâm rủa “Con mòng môi”. Tôi lúng túng một lúc rồi thú thật.

-Không phải là vì cháu thiếu tiền. Cháu muốn đi làm để kiếm kinh nghiệm về sau ra trường xin việc cho dễ.

-Cháu sai rồi. –Anh lắc đầu cười. –Trong hai thứ, kiến thức và kinh nghiệm thì kiến thức là thứ rất khó kiếm và rất quan trọng. Không phải lúc nào cũng có thể kiếm được nó. Phải học hành vất vả mới có được, còn kinh nghiệm thì dễ hơn rất nhiều. Trước sau gì cháu cũng có thể kiếm được nó.

-Cháu thấy người ta nói đi xin việc công ty nào cũng đòi hỏi người phải có kinh nghiệm.

-Hình như không bao giờ cháu xem chương trình thời sự thì phải? –Anh hỏi tôi với cái vẻ trách móc, thất vọng. Tôi gật đầu.—Ông bộ trưởng bộ giáo dục tổng kết rằng chín mươi phần trăm sinh viên ra trường xin được việc làm. Liệu một người như cháu có rơi vào mười phần trăm còn lại không? –Tôi lắc đầu. Anh cười. –Thấy chưa! Cháu đã bỏ đi cái nhất định phải có để đi tìm cái nhất định sẽ có. Và lại kinh nghiệm chỉ có tác dụng trong một khoảng rất nhỏ. Kinh nghiệm hôm nay cháu kiếm được chưa chắc đã dùng được cho ngày mai vì chắc gì ngày mai cháu sẽ làm đúng công việc hôm nay cháu làm. Kiến thức thì khác. Đúng vậy không?

Tôi vâng một tiếng. Cách phân tích của anh khúc triết, tư duy mạch lạc khiến tôi nhìn ra ngay vấn đề. Tôi đúng là đại ngốc may mà có anh kịp dừng tôi lại.

-Bác vẫn cho cái Nga đi gia sư và đi dịch kiếm tiền đấy thôi?

-Bác cho nó đi làm thêm không phải vì tiền.—Anh lắc đầu.—Mà bác muốn cho nó năng động hơn trong cuộc đời. Vì vậy không bao giờ bác cho phép nó làm thêm quá nhiều để ảnh hưởng đến học hành.

Anh như có một ma lực và tôi đã cố giãy dụa để chống lại cái ma lực ấy. Nhưng không được. Các chàng trai vây quanh tôi nhiều vô kể nhưng kể từ khi gặp anh, không hiểu vì sao ngồi nói chuyện với họ tôi luôn cảm thấy vô vị, nhạt nhẽo. Tôi đã cố gắng che dấu tình cảm của mình nhưng đã đến lúc tôi không thể che dấu được nữa. Tôi nhớ có một lần anh đọc cho tôi nghe một bài thơ:

*Giọt thời gian
Em ngồi đếm giọt thời gian
Giọt thương giọt nhớ muôn vàn ngóng trông
Tích!
Thời gian lắng ở trong lòng
Tắc!
Thời gian òa vỡ theo dòng lệ tuôn
Một rằng thương
Hai rằng thương
Thời gian làm tóc điểm sương đợi chờ
Chao ôi thương lắm con đò
Mười hai bến nước chỉ chờ riêng anh
Mong manh một chút mong manh
Em hy vọng để cho anh đau lòng
Phương nam vời vợi nghìn trùng
Thời gian làm nhạt má hồng nơi em
Và rồi nơi ấy đêm đêm
Giọt thời gian nhỏ bên thềm đầy sương
Đêm nay em đứng trước gương*

Nhỏ tóc bạc đếm thời gian đợi chờ

Tích!

Đừng kêu nữa hồi đồng hồ

Tắc!

Hãy dừng lại hồi mùa thu lạnh lùng

Đọc xong bài thơ anh hỏi tôi.

-Cháu thấy bài thơ thế nào?

Tôi nhìn thẳng vào anh và hỏi lại.

-Bác thấy một người để cho một cô gái hai mươi hai tuổi đợi chờ cho đến khi phải đứng trước gương nhỏ những sợi tóc bạc của mình để tính thời gian thì người ấy có độc ác không?

Anh nhìn tôi sửng sốt. Tôi không dám nhìn thẳng vào anh nữa. Người tôi căng ra chờ đợi. Tôi thấy anh nhắm mắt lại, lắc rất mạnh cái đầu. Anh đang làm gì? Anh đang cố rũ bỏ em ra khỏi tâm trí anh hay đang cố rũ bỏ những hắc ám trong anh? Một lúc sau, anh từ từ mở mắt và nói cũng rất từ từ.

-Người ấy rất độc ác. Nhưng cháu ạ! Cuộc đời có những hành vi độc ác bắt nguồn từ những suy nghĩ thiện lương.

Từ đấy anh bắt đầu lảng tránh tôi và tôi cũng không dám đến nhà anh nữa.

Một hôm cái Nga bỗng hỏi tôi.

-Sao lâu lắm rồi không thấy cậu đến nhà tớ chơi?

Tôi quay người nhìn đi chỗ khác rồi trả lời nó.

-Dạo này tớ bận.

Nó túm lấy vai tôi xoay người tôi lại.

-Không phải! Cậu yêu bố tớ. Đúng không?

-Ai bảo với cậu thế? –Tôi hoảng hốt –Bố cậu à?

-Không! Bố tớ không nói gì cả. Tớ tớ cảm nhận thấy thế. Cậu tỉnh lại đi.

–Nó nhìn chăm chăm vào tôi, đôi mắt như bốc lửa. –Cậu định bắt tớ gọi cậu bằng mẹ sao?.

Câu nói của nó lạnh lùng, tàn nhẫn như một mũi dao găm xuyên suốt con tim tôi và từ đây, chúng tôi không chơi với nhau nữa.

*

*

*

Tốt nghiệp , con gái anh ra nước ngoài du học còn tôi mở một công ty. Công việc bận rộn và căng thẳng khiến tôi không còn thời gian để nghĩ đến anh nữa. Tôi cứ tưởng là tôi đã có thể quên được anh. Nhưng không phải. Một buổi tối, tôi về nhà. Nhà tôi có khách. Một ông bạn của bố tôi dẫn ông con trai của mình đến nhà tôi chơi chắc là có ý xem mặt. Thấy tôi về, mẹ tôi mừng lắm.

-Hà về rồi đấy hả con. Đây là bác Thành, bạn của bố mẹ. Còn đây là anh Duy con trai bác ấy là tiến sỹ hiện đang làm ở bộ ngoại thương.

Thật là tình cờ, tên anh ta lại trùng với tên anh. Có lẽ vì thế mà tôi bỗng có thiện cảm với anh chàng.

-Cháu chào bác. Em chào anh.

Tôi ngồi xuống ghế. Anh ta đã bị tôi hút hồn. Anh ta rót nước ra chén , đưa cho tôi vồn vĩa.

-Sao em đi làm về muộn thế?

- Vâng! Công ty em vừa thành lập nên công việc còn lung bung lắm.

-Em yên tâm đi. Để anh tư vấn cho. Anh toàn tư vấn cho những dự án

vài trăm triệu đô. Công ty một vài tỷ như của em thì nhằm nhò gì....

Rồi cứ thế anh ta tuôn ra như thác chảy toàn những thứ nhất của mình. Tôi nghe mà váng hết cả đầu. Một con công đực đang cố khoe mẽ bộ cánh của mình để quyến rũ một con công mái. Cuối cùng tôi đành phải giả bộ mệt xin phép về phòng. Vào trong phòng, tôi ngồi thừ bên bàn, nỗi nhớ anh bỗng nổi lên cồn cào, da diết. Đã hơn hai năm, những tưởng thời gian, công việc và lòng tự trọng đã xóa được hình bóng anh trong tôi, nhưng tới nay tôi mới biết không bao giờ tôi xóa được. Bóng hình anh mãi mãi lẩn khuất đâu đó trong thẳm sâu tâm hồn tôi, chỉ chờ có một dịp nào đó là bóng hình ấy lại hiện lên. Hai năm va vấp với cuộc đời, tôi không còn là một cô bé sinh viên với những mộng mơ không tưởng. Tôi đã chín. Và tình yêu trong tôi đã chín.

Tôi bật máy tính vào trong diễn đàn mà anh vẫn sinh hoạt dò tìm tên anh. Anh mới viết một bài thơ mới. Bài cô đơn. Dưới tiêu đề của bài thơ anh viết “Cho một người”. Khi đọc đến bốn câu:

Đêm nay anh ngồi một mình

Cô đơn làm đông giọt mực

Nghẹn một câu thơ.

Có một dòng nước mắt

Của em trong câu thơ của anh

Thì tôi không chịu đựng nổi nữa. Nước mắt của tôi cứ thế trào ra. Tôi biết là anh viết bài thơ đó cho tôi. Anh ơi! Sao anh phải bóp nghẹt con tim mình vì một cái đạo lý mà em không cần tới? Câu thơ của anh đau đớn quá. Nỗi đau của anh lớn quá so với nỗi đau của em. Sao anh không buông thả mình

ra? Đòi nay có biết bao người sống buông thả để mà hưởng thụ. Sao anh lại biết xấu hổ anh ơi. Không chịu đựng nổi, tôi vớ lấy túi xách bước ra ngoài.

Mẹ tôi hỏi

-Con còn đi đâu vào giờ này?

-Con phải đến công ty có tý việc.

Tôi trả lời quấy quá rồi nhảy vội lên xe máy phóng đi.

Tôi đến nhà anh, anh vẫn thức. Qua khung cửa sổ, tôi thấy anh ngồi một mình bên bàn. Đèn chính đã tắt hết. Ngôi nhà được chiếu sáng bằng một ngọn đèn ngủ mờ mờ. Một chai rượu để trên bàn. Tay anh cầm một cái ly, rượu đã uống hết. Mắt anh nhìn qua cửa sổ vô định, vô hồn. Một tiếng đế nỉ non gieo vào lòng tôi một nỗi thương cảm vô bờ. Anh ơi! Anh viết bài thơ cô đơn trong những lúc như thế này phải không anh. Tôi xô cửa lao vào.

Anh giật mình nhìn ra.

-Hà!

Anh kêu lên một tiếng khe khẽ và thoáng thốt. Tôi ôm chầm lấy anh. Anh đứng im một lúc rồi mới từ từ gỡ tay tôi ra.

-Đừng. -Anh nói nhỏ. -Em nên nghĩ đến....

Tôi vội vã lấy tay bịt mồm anh lại.

- Anh đừng nói gì cả. Con tim em không cần những lý lẽ

.

Hà nội 6 -1 -2010

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 27 tháng 1 năm 2010

